

Prinses Marliesje

Nog één week, dan gaat er iets fijns gebeuren. Iedere avond telt Marliesje de nachtjes die ze nog slapen moet. Nu nog zeven! En als er zeven nachtjes om zijn, dan... dan is Marliesje jarig! Dat is toch zó heerlijk. Dan krijgt ze iets heel moois van mamma en pappa. Dan mag ze haar zondagse jurk aan. En weet je wat het allerfijnste is? Jarig zijn op de kleuterschool! Juf doet een prachtige strik om je arm. Je mag snoepjes uitdelen. En alle kinderen zingen: *Daar is er een jarig, hoera, hoera!*

Een poosje geleden was Hanneke jarig. En toen is Marliesje zó gaan verlangen naar haar eigen verjaardag, dat ze bijna niet meer kan wachten.

Nog zeven nachtjes... En de volgende dag nog zes! Maar... als het nog vier nachtjes zijn, dan gebeurt er iets ergs. Marliesje zit aan tafel met rode wangen. Ze lust geen boterhammen en geen pap. Niet eens pudding. Haar hoofd doet pijn en haar benen zijn zo moe. Marliesje is ziek! De dokter komt, en ze moet in bed blijven. Eerst vindt ze het wel goed. Als je ziek bent, wil je maar 't liefst stil liggen. Maar opeens schiet ze overeind. „Mamma, ben ik over vier nachtjes wel beter? Ik mag toch naar school als ik jarig ben?”

Mamma legt haar hand op Marliesjes warme hoofd. „Misschien wel,” zegt ze zacht. „Maar als het niet mag, dan moet mijn kleine meisje heel flink zijn. Dan doen we net, of je een paar dagen later jarig bent. Is dat goed?”

Verdrietig schudt Marliesje haar hoofd. Dat is helemaal niet leuk. Ze wil naar school als ze ècht jarig is! Als ze nu goed haar best doet, heel stil ligt en al haar melk opdrinkt, dan is ze vast wel beter.

Als er weer drie nachtjes om zijn, komt de dokter. Hij kijkt in Marliesjes keel, en hij knikt tevreden. „Je bent bijna beter! Nog één dag in bed en dan mag je weer een poosje op!”

Nog één dag in bed! Marliesje mag niet naar

school als ze jarig is. En daarom kan ze de volgende dag echt niet blij zijn. Pappa draagt haar naar beneden. Ze mag op de divan liggen voor het raam. Ze krijgt een prachtig tasje, rood, met een wit ijsbeertje er op. Mamma doet een grote strik om haar arm, net als op school.

En toch is Marliesje niet blij. Want ze had zo graag naar school willen gaan. Nu is het niet echt feest.

Pappa gaat naar kan-

toor. Mamma moet even nog een beetje werken, de bedden opmaken en voor 't eten zorgen... En dan ligt de jarige Marliesje helemaal alleen. Stil staart ze voor zich uit en over haar wangen glijden twee dikke tranen. — 't Is niet druk op straat. Een enkele keer komt er een auto langs, of een bromfiets. Maar Marliesje kijkt er niet eens naar.

En dan hoort ze opeens een heleboel stemmen. En een heleboel voeten stappen over de stoep. Nu richt ze zich toch een beetje op. Wat zou daar aankomen? O, daar is Hanneke! En Jaapje! En kleine Brammetje! Daar zijn alle kinderen van de kleuterklas! En juf is er ook. Ze hebben vlaggetjes bij zich. Ze zwaaien en ze juichen. Ze roepen: „Dag Marliesje!” Ze komen allemaal voor het raam staan, en dan zingen ze: *Daar is er een jarig, hoera, hoera!* *Dat kun je wel zien, dat is zij!*

Marliesje kijkt trots naar haar strik. Gelukkig dat ze een strik om haar arm heeft. Nu kan iedereen zien dat zij jarig is! Ze staat boven op de divan en ze kijkt met gelukkige ogen naar de kinderen die voor háár gekomen zijn! Mamma zet buiten op de vensterbank een trommel met snoepjes. Alle kinderen komen er een halen. Ze roepen: „Dank je wel, Marliesje!” Juf komt het laatst. „Dag Marliesje! Gauw beter worden, hoor!” Dan klapt ze in haar handen. „Allemaal in de rij!”

Met kleine, vlugge stapjes gaan ze weer terug. En ze zingen op de maat:

Op een klein stationnetje, 's morgens in de vroege,
staan de snelle wagentjes netjes op een rij.
En de machinistjes draaien aan de wieltes,
hakke-puffe, hakke-puffe, fuut-fuut, weg zijn zij!

Als 't versje uit is, zijn de kinderen weg. Mamma gaat naar de keuken. Marliesje is weer alleen. Maar ze is niet meer verdrietig, o nee! Ze heeft nog nooit zo'n leuke verjaardag gehad!

Als pappa thuis komt, kijkt hij voorzichtig om het hoekje. Misschien huilt Marliesje wel en dat vindt hij zo akelig. Maar ze huilt helemaal niet. Haar ogen stralen en als ze pappa ziet, begint ze blij te vertellen van de fijne morgen. Pappa kan het haast niet geloven.

„Zijn ze allemaal voor het raam geweest?”

„Ja!”

„En hebben ze met vlaggen gezwaaid en voor je gezongen?”

„Ja! Ja!”

„Maar dat gebeurt alleen bij een koningin! Of bij een prinses! Dan ben jfj een prinses! Ik wist niet, dat ik zo'n deftige dochter had. Prinses Marliesje!” Een paar dagen later is Marliesje weer helemaal beter. Ze huppelt naar school of ze nooit ziek geweest is. Maar 's avonds, als ze pappa een nachtzoen geeft, dan zegt hij nog altijd: „Welterusten, prinses Marliesje!”

